Els adolescents dels vuitanta i la generació millennial mai han estat tan units

Per PaulaC el dv., 24/11/2017 - 09:00

La chica de rosa es va estrenar el 1986 als Estats Units. Des de llavors, ha estat considerada la millor pel·lícula d'adolescents dels anys vuitanta. Avui dia, s'hi poden trobar grans paral·lelismes pel que fa als problemes als quals s'enfronta la generació dels millennials, també coneguda com la generació Y. El col·lectiu que forma aquesta generació són persones acostumades a un nivell de vida "instantani", que viuen en la fantasia de les xarxes socials i que, a l'etapa adolescent, ja es creuen els directors de l'oficina. També són descrits com la generació Peter Pan, ja que tarden més a finalitzar els estudis, a abandonar el niu, a tenir fills i a casar-se.
Com totes les pel·lícules d'adolescents escrites per John Hughes, La chica de rosa parteix d'una premissa ridículament senzilla. Andie, una noia que estudia en un institut situat en un barri perifèric, vol anar al ball de final de curs amb un noi ric que s'anomena Blane. John Cryer, a l'igual que Duckie, és l'amic estudiós. Gaudeix d'una personalitat magnífica, però té el cor trencat, ja que la seva millor amiga no li correspon l'amor. Tot i això, la persona que de veritat destaca en aquesta pel·lícula és Andie, un personatge amb el qual milers de noies adolescents es poden sentir identificades avui dia o del qual haurien de prendre exemple. És una noia segura i insegura alhora; intel·ligent i ingènua; madura i infantil; espavilada, però cohibida i feliç. Una adolescent que sovint dubta quan pensa en si realment es mereix allò que desitja però que, encara que dubti de si mateixa, no es deixa trepitjar.

Aquesta pel·lícula aplega tots els clixés clàssics: el títol d'una cançó pop, escenes als passadissos replens de l'institut, grans números musicals i un ball de graduació. Malgrat això, La chica de rosa ensenya que les noies rares no necessiten canvis d'imatge i, conseqüentment, que la seva personalitat no depèn del vestit que portin. Al final, Andie apareix al ball amb un vestit fet per ella mateixa, escapant-se dels cànons d'etiqueta; un vestit creatiu amb què ella es sent còmoda. Es manté fidel al seu estil. Per molt que li agradi un noi, no intenta canviar fer satisfer-lo. Aquesta pel·lícula, a l'època en què es va estrenar, indirectament, ja estava preparant les dones per a una de les grans lluites actuals: el feminisme.